

Az iparosok és a munkások tiltakoznak az inségbérekkel végeztetett közmunkák ellen

Affér a burkolatjavítások körül

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi iparosság és a szervezett munkásság hosszú idő óta harcol azért, hogy a város ne inségmunkaként végeztesse el azokat a munkálatokat, amelyeknek elvégzésére mindenképpen szükség van. Ne inségmunkásokkal köveztessen, ne azokkal tataroztasson, hanem szabályszerű versenytárgyalás útján, iparigazolvánnyal rendelkező, felelős iparosokat bizzon meg ezeknek a munkálatoknak az elvégzésével. Az iparosok arra hivatkoznak, hogy

lassankint minden közmunka inségmunka-jelleget kap

és így azok az önálló iparosok, akik súlyos adókat fizetnek és akiket még nem kényszerített a gazdasági válság az iparigazolvány visszaadására, teljesen kikapcsolódnak ezekből a munkákból és rövidesen munkanélküliekké válnak ők is. A szervezett munkásság viszont arra hivatkozik, hogy

a város az inségmunkabérekkel laszorítja a magángazdaságban is a munkabéreket,

az inségmunkások alkalmazásának tehát csak az az olyan munkálatoknál lehet helye, amelyeket kifejezetten a munkanélküliek foglalkoztatása céljából végeztet a város.

Igy, többek közt, igen éles harc keletkezett a város hatósága és az iparosok, illetve a munkásság között a tudóbeteggondozó intézet új hajlékának átalakítási munkálatai miatt is. Ezeket a kifejezetten ipari munkálatokat ugyanis szintén szükségmunkaként végezteték el. A kérdés szóba került a legutóbbi közgyűlésen is, a város hatóságát úgy az iparosok, mint a munkások részéről igen éles támadások érték, a polgármester arra hivatko-

zott, hogy ha ezt a munkát nem végeztethette volna el a szükségmunkák keretében a város, akkor egyáltalában nem kaphatott volna új hajlékot a tudóbeteggondozó, mert külön fejezetet a költségvetésben nem állt rendelkezésre. Miután a vitának már csak elvi jelentősége volt, a munkálatokat már régebben befejezték, a kérdés fölött napirendre tértek, de elhangzott az az ígéret, hogy

a jövőben tartózkodni fog a város hatósága a hasonló esetek megismétlésétől.

Most a kövezési munkálatok körül keletkezett hasonló affér. Az iparosok értesültek arról, hogy a város több burkolatjavítási munkát is inségmunkásokkal akar elvégeztetni. Az érdekelt iparosok megjelentek a népjóléti ügyosztályban és erőlyes tiltakozást jelentettek be ez ellen a terv ellen. Hiteles adatokkal igazolták, hogy a városnak egyetlen fillérrel sem kerülne többre a kérdéses munka, ha azt szükségmunkások helyett önálló iparosokkal végeztetné el, akik erkölcsi és anyagi felelősséget is vállalnak az általuk végzett munkaért.

Értesülésünk szerint az iparosok idejében történt tiltakozásának meg is lesz az eredménye, amennyiben

a városházán elejtették azt a tervet, hogy a kövezési és az utburkolatjavítási munkálatokat versenytárgyalás mellőzésével az inségmunkák keretében végzik el,

ehelyett szabályszerű árlejtést fognak tartani és annak eredménye alapján adják ki valamelyik önálló kövezőiparosnak a szükséges munkálatokra szóló megbízást.

Helyet az ifjuságnak — 1937-ben

Egy szegedi kislány kalandos próbálkozásai a kenyérért

(A Délmagyarország munkatársától.) Anynyit irnak, vitatkoznak, szónokolnak mostanában a fiatalság problémájáról, hogy a kevésbé tájékozott érdektelen szemlélő joggal hiheti: nincs semmi komoly baj ezen a téren, a fiatalságot nem hagyják magára, ügyelnek rá, támogatják, a dereka alá nyulnak, érte van, vele törődik a politika, a társadalom, a nemzet lelkiismerete. Hiszen pártprogrammá tették ennek a problémának a megoldását, hiszen az ifjuság számára követel helyet minden frakció.

Annál megdöbbentőbb, kijáratóbb erővel hatnak azok az egyes esetek, amelyek kiábrándítóan csattanó cáfolatul esnek meg minduntalan. De bizonyosságul is annak, hogy ma, huszonehárom esztendővel a világháború kitörése és tizenkilenc évvel a befejezése után az egymásután felcseneredő generációk még mindig nem tudják, hogy mi célja, értelme van a rájuk kényszerített reménytelen vergődésnek.

Egy levél jutott a kezünkbe,

egy fiatal szegedi lány levele,

amely éles fényt reflektoroz annak a fiatalságnak a kilátástalan helyzetére, amelynek

boldogulásáért — ezt írják és ezt szónokolják minden vonalon — **mindenki hajlandó minden áldozatra.** És a kép, amely kirajzolódik ebben a reflektorfényben, annál megdöbbentőbb, mert a fiatal lány, aki a levelet írta, igyekszik humorba burkolni a saját tragédiáját. Talán csak azért, hogy önmagát szakítsa ki a végső kétségbeesés himárjából.

A levél Budapestre érkezett Szegedre, mert a fiatal lány, nemrég még igen tehetséges és sokat ígérő növendéke a városi zeneiskolának, Budapestre ment szerencsét próbálni. Kísérleteiről számol most be egyik barátnőjének, aki iskolatársa volt és akivel bizonyosan igen sokat ábrándoztak a rájuk váró sikerekről, álmaik valóra válásáról.

Most pedig átadjuk a levélnek a szót: idézzük belőle az itt következő részleteket:

— Azt irtam, hogy eseményeket fogok neked írni. Am hallgasd. Január 15-ike körül ki volt tűzve a Pompadur előadása a Budahegyvidéki ref. kultúrházban. De mit ad Isten, a szereposztás körüli nézeteltérések miatt elmaradt. Február kilencedikén a kaszinóban énekelhettem volna egy pár műdalt, amiért 15 pengőt kaptam volna, de mivel egy másik nőnek nagyobb volt a protekciója, így innen is lecsusztram szépen, csöndben.

— Ez még semmi. Gondoltam, ha már mint

ELADÁSI ÁRAK: óriás tubus P 1.-, rendszeres tubus P 0.70. Minden szaküzletben kapható!

„művész” nem tudok érvényesülni, megpróbálok egyszerűbb polgári állásba elhelyezkedni. Minden elfogadható és nem elfogadható állásírdetést végig jártam. Ezek közül csak egy párat fogok leírni közelebbről. Hirdetve volt kezdő irodakísasszonyi állás. A Személynök-uccában. Fölmegek. Fogad egy vén, de „jól fészült” ur. Leültem az írógéphez, diktált valami politikai szöveget. „Tisztelt képviselőtársam, a tegnapi nap folyamán... stb...” a hátam mögé jön, megsimogatja a hajamat és megállapítja, hogy szép és a nyakam vonala „gyönyörű”. Felálltam és lehorgaszott orral kifordultam az ajtón. Egy másik esetben, ahol ki volt írva, hogy d. u. 4–5-ig lehet jelentkezni, oda megyek négy óra előtt 5 perccel s azzal fogadnak, hogy már be van töltve a hirdetett állás.

— A harmadik eset volt a legérdekessejtőbb, mert egyik hirdetésre levélben ajánlkoztam. Másnap kapok egy táviratot, amelyben az áll, hogy „Ma hívjon föl. W. 266747.” Fölhívom a számot s jelentkezik W. E. Ez 5 órakor volt. Az igen tisztelt „ur” (hogy ott egye meg a fene) azt telefonálta vissza, hogy menjek ki most rögvest, mert várni fog, megismerem a villáját a szobája ablakáról, mert kék fény van benne. Nekem ez gyanús volt s elhívtam egyik szobatársamat is. (Hála Istennek.) Fogad bennünket egy javakörbeli agglegény. Aki bizony nagyon meg volt lepődve, hogy egyet várt és ketten jelentkeztünk. A villa egy kimondott kéjlek, szerény megállapításom szerint. A szoba tele szebbnél szebb női aktokkal. Az egyik sarokban egy legalább három személyes rekamié, tele finom párnákkal. Nagyon nyájasan elesevegett mindenről, csak éppen a hatáskörömről nem. Míg végre meguntuk a bánat és mi tértünk a tárgyra. Erre azt mondta, hogy fizetést nem ad, de selyemkombinékka és ékszerrel el fog látni bőven. Mielőtt eltávoztunk volna, megkínálta a barátnőmet a már előre kikészített pezsgővel. Engem nem kínált meg, mert nem nyertem meg a tetszését.

— A fent említettekből látható, hogy elhelyezkedni tisztességes alapon, protekció nélkül, csaknem lehetetlen. Elkeseredésemet fokozza még az is, hogy azt írták onnan hazulról, hogy elsején menjek haza, mert nincs kidobni való pénzük tovább. De ebben igazuk is van, mert tanulni tovább, nincs semmi értelme azért, mert a kórusba bejutni miniszteri protekció nélkül lehetetlen. Egyáltalában üresedés nincs.

— A tanárnőm ellenben azt mondja, hogy kár abbahagynom a tanulást, mert biztos forrásból tudja, hogy az Operaház szeptembertől kezdve a Városi színházban hetenként háromszor operát ad elő, aminek az lesz a következménye, hogy a kórust ki kell bővíteni. Erre azonban egyelőre építeni nem lehet. Így nem marad más hátra, mint elsején hazamenni, tekintettel arra, hogy a létfontartáshoz szükséges összeget sem tudom megkeresni.

— Elsején a viszontlátásra, ha csak közbe nem lép a „Deus ex machina.”

Szeretettel ölel egy „elkeseredett némbert”. Az idézett részletek kommentálását rábizuk a társadalomtudósokra és a — politikusokra.

2000 letartóztatás Addisz-Abeában

Róma, február 22. Addisz-Abeából érkezett jelentés szerint *Graziani* alkirály állapota gyorsan javul. *Liotta* repülőbábornok állapota is kielégítő. A rendőrség a merénylet után 2000 embert vett őrizetbe.

Rómából érkezett utasítás szerint a bírósági tárgyalást a bűnösök kézrekerítése után késedelem nélkül megtartják és az ítélet azonnal végrehajtandó.